

[Hanne Reintoft.]

på den indokinesiske befolkning. Regeringen har hidtil med vage begrundelser eller kortfattede afvisninger nægtet dette. Den nye politiske situation må også i Danmark kræve en ny vurdering, dels af USAs krigsførelse, dels af Danmarks holdning hertil. Det danske folk må i denne forbindelse have lige så store krav som det amerikanske på sandfærdige og korrekte oplysninger.

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (25. juni 1971):

Som bekendt har det stedse været regeringens opfattelse, at konflikten i Sydøstasien må finde sin løsning ved forhandlingsbordet. Regeringen har derfor klart taget afstand fra ethvert faktisk skridt, der måtte skønnes at vanskeliggøre eller forsinke en forhandlingsløsning uanset den officielle begrundelse herfor. De i USA offentliggjorte dokumenter vedrørende baggrunden for en af parternes politik ændrer således intet i regeringens holdning.

Af *Camre* til statsministeren (23. juni 1971):

„Hvad agter regeringen at gøre for at forhindre de planer, som en kreds af tidligere nazister og nazisympatisører har om at oprette en mindepark for faldne landssvigere?“

Begrundelse.

En kreds af gamle nazister og nazisympatisører har opkøbt et areal i Ans ved Gudenaen, hvor de agter at oprette en mindepark for faldne Frikorps Danmark-folk og andre landssvigere.

Det er en næsten utrolig tanke, at sådanne planer fremføres kun 26 år efter Danmarks befrielse fra den nazistiske besættelsesmagt. Selv om fredningsmæssige forhold synes at kunne hindre planens gennemførelse på det opkøbte areal, må det efter udtalelser fra initiativtagerne forventes, at disse agter at gennemføre deres plan under en eller anden form.

Hvis mindeparken tillades etableret, vil den — som det åbenbart også er initiativtagernes hensigt — medvirke til at skabe det indtryk, at kampen mod nazismen var en rent national kamp mellem forskellige lande, hvor det ene havde lige så meget ret som

det andet, og hvor modstanderne hver på deres side var moralsk ligeværdige.

Dette indtryk bør vi aldrig lade opstå, for det er falsk. Nazismen er en menneskeforagtende og syg ideologi, og dens tilhængere var og er angribelige ud fra et humanistisk synspunkt. De danske, som i en farlig situation for Danmark og dets allierede, gik fjendens ærinde, er dobbelt angribelige.

Der bør aldrig opstå tvivl i den danske befolkning, ej heller i den del af befolkningen, som ikke har oplevet besættelsen, om, at kampen mod nazismen først og fremmest var en kamp for menneskets frihed og værdighed. Derfor bør regeringen gøre det klart, at oprettelsen af en mindepark for de faldne landssvigere ikke kan tolereres.

Statsminister *Hilmar Baunsgaards* svar (28. juni 1971):

Der er ikke tvivl om, at de følelser, der ligger bag hr. Camres spørgsmål — med meget få undtagelser — deles af hele den danske befolkning.

Hr. Camres karakteristisk af nazismen som en „menneskeforagtende og syg ideologi“ kan jeg helt tilslutte mig, og jeg finder det i højeste grad beklageligt, at en tanke som den nævnte overhovedet kan opstå. Disse ting kan vi ikke være uenige om, men de er ikke de eneste momenter i de overvejelser, der er afgørende for, om regeringen skal forhindre de foreliggende planers gennemførelse.

Det er ikke noget ukendt fænomen, at der udfoldes aktiviteter, som samfundet som helhed eller dele af samfundet misbilliger, uden at man skrider ind over for disse aktiviteter. Denne holdning skyldes ønsket om længst muligt at værne de principper, der indgår i den fundamentale danske retsopfattelse, f. eks. princippet om den personlige handlefrihed. Regeringen finder det i strid med denne retsopfattelse at skride ind i et tilfælde som det foreliggende. Det er naturligvis en forudsætning, at den pågældende aktivitet udfoldes inden for rammerne af samfundets almindelige reguleringer af enhver art, herunder ikke indebærer handlinger, mod hvilke der er opstillet strafferetlige værn.

Et eventuelt konkret forbud mod de foreliggende planers gennemførelse vil efter min